

El culte d'adoració

per Pedro Puigvert

Quan fa temps que no meditem sobre el culte d'adoració que oferim a Déu, com passa amb tantes coses va degenerant, pel que cal tornar a la Paraula de Déu i deixar que sigui ella la que ens renovi i corregeixi per tal d'oferir al nostre Senyor i Salvador el tipus de culte que ha de rebre. En les paraules que Crist va dirigir a la samaritana veiem que hi ha un Déu per adorar, el Pare de nostre Senyor Jesucrist, un ésser que és Esperit, uns adoradors que són els creients en ell, els quals perquè la seva adoració sigui veritable han d'adorar de manera espiritual i en veritat. Aquesta activitat dels adoradors és necessària per a nosaltres i buscada per Déu mateix. Per tot això, estem tractant un assumpte essencial.

1. Diferència entre adoració i lloança.

Moltes vegades ens referim a elles com si fossin idèntiques o es combinen per formar un tot, però hi ha una diferència notable entre l'una i l'altra. En línies generals la lloança forma part de l'adoració, però no són iguals.

- a. **Significat de lloança.** Aquesta paraula procedeix de l'arrel hebrea *hallel* i d'aquí deriva el terme *al-leluia* (Lloeu Yah) una crida a lloar Déu, un reconeixement íntim, públic i sonor de la grandesa de Déu. Lloar és una expressió d'elogi, una ponderació real del que és Déu, una declaració que va des del cant a l'oració, des de l'actitud a l'acció, des de la raó al sentiment. Lloar és enaltir, exaltar, honrar, ajustar la nostra opinió de Déu amb la grandesa el creador. L'equivalent grec al NT és l'infinitiu *aineo* que ja en la versió dels LXX designa la lloança que els homes tributen a Déu i significa lloar, enaltir. Apareix només vuit vegades en el Nou Testament, sis d'elles en els escrits de Lluç, una de Pau i una altra de Mateu, gairebé sempre citant l'AT. Com a sinònim tenim *eujaristia* (acció de gràcies), paraula que apareix a la institució del Sopar del Senyor. Aquests significats ens mostren que lloar no és només cantar de manera reiterativa, sinó que inclou la pregària d'acció de gràcies i el parlar bé de Déu. En alguns cercles evangèlics hi ha la reducció de l'adoració al plaer que produeix la música a "l'adorador", però si la nostra comprensió de la lloança està en funció del benestar que li causa l'adorador, estem en el camí de caure en la idolatria, perquè desviem la nostra atenció a Déu per col·locar-la sobre nosaltres mateixos.
- b. **Significat d'adoració.** Aquesta es distancia del sentit d'elogi de la lloança. Adorar indica plena submissió objectiva i subjectiva de l'adorador cap al seu Creador. El terme més emprat en l'AT és *sacha* que significa inclinar, fer reverència. Quan es produeix l'adoració qui adora es postra simbòlicament o físicament davant la presència i la majestat de Déu (Gn. 24:26). Un terme sinònim és *bôdâ* que es referia a la funció dels esclaus o servents i per aquest motiu el concepte essencial és el de servei. Jesús va utilitzar l'equivalent de *sacha* quan es va dirigir a la dona samaritana mitjançant el terme *proskyneo* que està format per l'arrel *pros* (vers) i el sufix *kyneo* (besar), és a dir, "besar vers", prostrar o inclinar. Per aquest motiu el concepte bíblic d'adoració ens obliga a pensar en algú que se sotmet, es postra, queda per sota de l'ésser adorat. Des d'aquesta perspectiva, l'adorador està llepant el terra, mentre que el adorat està per sobre, exercint el domini sobre

El culte d'adoració

per Pedro Puigvert

l'adorador. També indica que el que es prostra roman a l'espera de rebre una cosa que ell mateix no pot generar, per això es rebaixa i reconeix que només Déu és absolutament superior i està disposat a acceptar les benediccions que flueixen de la seva gràcia. L'equivalent grec de *bôdâ* és *latreía* i com aquell significa servir, donar culte (Ro. 12:1). Per això en alguns llocs anomenen al culte d'adoració "servei" i designa el culte o servei a Déu de tot el poble i de cada individu, tant en un sentit cultural extern com en un sentit interior. Sorpresos davant la majestat divina ens prostrem en adoració i aquesta és l'actitud que Jesús va proclamar, una adoració en un esperit de prostració davant Déu. Per això hauríem de recuperar el "silenci sant" de l'adoració per apropar-nos a la grandesa de Déu i escoltar la seva veu.

2. Com hauria de ser el nostre culte d'adoració?

El contingut de l'adoració comunitària té dues direccions:

- a. **De baix a dalt.** A la primera, postrats davant Déu li oferim la nostra lloança i accions de gràcies. La direcció és de baix a dalt i hi participem tots els redimits per mitjà dels nostres càntics, oracions, lectures de les Escripures i breus comentaris ocasionals. Encara que no tinguem una litúrgia elaborada, les intervencions haurien d'anar en la línia o esperit que segueix el culte.
- b. **Desviacions.** De vegades volem cantar un himne que NO és adequat al moment o portem una lectura preparada que NO és oportuna i ens entestem a fer-la. Potser volem dir alguna cosa que hem fet o pensat, però **està fora de lloc**. En aquestes situacions és millor **estar callat** amb humilitat perquè no estarem adorant a Déu, sinó projectant-nos a nosaltres mateixos i això no és *latreía* sinó *idolatria*. En aquesta part del culte, homes i dones sense distinció, com a reis i sacerdots, podem oferir lliurement a Déu la nostra lloança: cantar, pregar i llegir les Escripures. El clímax d'aquesta part és el Sopar del Senyor o partiment del pa. També ens abstindrem de comentar les notícies de premsa encara que siguin religioses perquè no és el lloc apropiat per fer-les.
- c. **De dalt a baix.** En la segona direcció estem en una atenta espera de rebre la Paraula de Déu i la benedicció que ella comporta per mitjà de l'edificació, exhortació i consolació (1 Co 14:3). Per això no hem de confondre les parts del culte i **en la primera ens abstindrem de predicar, ensenyar doctrina, o exhortar** perquè aquesta funció està coberta a la segona part pel predicador. Crist exerceix els seus oficis de profeta sacerdot i rei d'aquesta manera: com sacerdot intercedeix per nosaltres presentant la nostra ofrena com un perfume al Pare, com a rei governa l'església per la seva Paraula i Esperit sent els executors els ancians de la congregació i com a profeta dirigeix la seva Paraula a l'església per mitjà dels ministeris fundacionals d'apòstols i profetes i els d'edificació de evangelistes, pastors i mestres (Ef 4:11). Aquesta dimensió de l'exercici de l'ofici de Crist està reservada als homes perquè es tracta d'un ministeri específic limitat per la mateixa

El culte d'adoració

per Pedro Puigvert

- Esriptura (1Co.14: 34, 1 Tu. 2:12)). El verb parlar, es refereix a l'ensenyament públic no a l'oració.
- d. **La dimensió pràctica del culte.** Aquesta s'expressa mitjançant l'ofrena. Els creients del NT mostraven el sentit de majordomia per mitjà de l'almoina, el sosteniment de vídues i orfes, ajudant els mestres de les esglésies, tenint cura dels malalts i dels presos, pagant l'enterrament dels pobres i proveint per les víctimes de les grans calamitats i donant hospitalitat als viatgers. Com administradors del que Déu ens ha donat hem d'ofrenar amb alegria (2Co. 9:6-7).
3. **Conclusió.** L'adoració cristiana entesa correctament és la celebració sotmesa a la suprema grandesa de Déu de manera que es converteixi en la norma i inspiració del nostre viure. L'adoració no és només el culte dominical sinó el lliurament de les nostres vides en sacrifici viu i sant agradable a Déu cada dia (Ro. 12:1).